

Forsætisráðherra, innlend málefni 1970, fyrri hluti

Bjarni Benediktsson – Stjórnmal – Forsætisráðherra – Árni G. framkvæmdastjóri nefndar Consultative committee on Public Information, sem er á vegum Sameinuðu þjóðanna – United Nations - Visitors' Guide – Guðbrandur Magnússon – Skíðabrautin U.M.F. Iðunnar og Reykjavíkur

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Stjórnmalamaðurinn
Askja 2-38, Örk 7

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Dangers in Polls

To the Editor:

Public opinion polls have become so important in American political life that more sophisticated analyses of their results must be reported in the press. Opinion results should be analyzed and reported by level of political awareness and participation, so we can know which attitudes and reactions are characteristic of well-informed and participant, as opposed to uninformed and nonparticipant, segments of the population.

The polls should include questions aimed at revealing each respondent's general knowledge of public affairs, knowledge of basic facts concerning the issues on which he is asked to express an opinion, and his participation in voting and other citizen activities. Consider how interesting it would be to learn the attitudes toward the Vietnam war of persons who know some basic facts about the war and those who do not, or the support the President receives from those who vote regularly and those who do not. But it is not simply a matter of interest; the polls as currently presented may be concealing from us some of the most important aspects of our political processes and how they reflect the state of public information.

Being interviewed in a public opinion poll, unlike voting, writing letters to legislators and other forms of citizen expression, requires no voluntary initiative. The present method of reporting lumps together the active and the apathetic, the aware and the uninformed. But there may be substantial differences in the stability of opinions according to level of information and participation, and leaders may be seriously misled in their assessment of the political consequences of their policies if they take only the single figure as representing the entire population. I believe President Johnson was misled in this way and that President Nixon may be, too.

We have a greater need now than ever before to know how many people are aware of issues and facts. There is a major public debate about political deception: some claim that our national leaders have been deceiving the people about the Vietnam war for the last five years; others (like Mr. Agnew) claim that the news media deceive the people about those in authority. The only way to resolve this question is by examining how exposure to Presidential messages and to editorial opinion affects public opinion over time, and this involves comparing the opinions of those who are more and less exposed.

Now that the possible manipulation of public opinion by leaders and news sources has become an issue, the pollsters and news media must regularly provide opinion data cross-tabulated with indicators of awareness and participation. If they do not, they are contributing to the problem rather than to its solution.

ROBERT A. LEVINE
Professor of Anthropology
and Human Development
University of Chicago

Chicago, Jan. 2, 1970

New York, 28. janúar 1970

Kæri forsætisráðherra,

Það hefir viljað mér til happs, að eg á að sitja fund í Genf í næsta mánuði og er lán mitt falið í því, að fá tækifæri til að koma við í Reykjavík á vesturleið. Ferðaáætlunin er þannig, að eg myndi koma til Reykjavíkur sunnudaginn 15. febrúar og fara aftur miðvikudaginn þann 18. Ástæðan til þess að eg skrifa þér um þessar fyrirætlanir er sú, að mig myndi langa til að fá tækifæri til að tala við þig stundar korn um nokkur áhugamál, sem liggja mér á hjarta og sem eg hefi ástæðu til að halda, að þú hefðir gaman að heyra um. Eg myndi þá reyna að hringja til ritara þíns á mánudagsmorguninn til að heyra hvernig standi á hjá þér og hvernig þú tekur í þessa málaleitun. Annars datt mér í hug fyrir nokkru að skrifa þér og senda þér þessa úrklippu úr Times. Eg hafði lesið hugleiðingar um skoðakannanir í Reykjavíkurbréfi og það hvarflaði að mér, að þú hefðir gaman af að sjá þetta sjónarmið, sem bréfitari hefir á þessu máli. Eg sel það ekki dýrara en eg keypti.

Í þeirri von, að þú verðir heima og háfírnokkrar mínútur fyrir mig neita eg mér um að segja almennar fréttir í þessu litla tilskrifi. En úr því dálítið er eftir af pappírnum væri kanski rétt að nýta hann til að segja þér frá þessum fundi, sem eg er að fara á í Genf. Það er nefnd, sem kölluð er ráðgefandi nefnd um upplýsingamál - Consultative Committee on Public Information - en eg er einskonar framkvæmdastjóri þessarar nefndar, sem er skipuð yfirmönnum fréttu og upplýsingaþjónusta Sameinuðu þjóðanna og sérstofnanna. Við höldum aðalfund einu sinni á ári og gistum þá hver aðra. Í fyrra vorum við í boði Alþjóðabankans í Washington og í ár er WHO gestgjafinn. Eg hefi haft bæði gagn og gaman af að vera meðlimur þessarar nefndar. En meira um það seinna, ef þú hefir áhuga fyrir að vita meira um störf nefndarinnar.

Sting þá við fæti að sinni meða með bestu kveðjum,

Þinn einl.

A handwritten signature in blue ink, appearing to be 'David'.

EINKA OG TRÚNAÐARMÁL

New York, 3. apríl 1970

Kæri Bjarni,

Þegar þú komst í heimsókn til Sameinuðu þjóðanna í fyrra spurðir þú hve langt eg ætti eftir hjá S.P. Um leið og eg svaraði spurningunni bætti eg við í hálfkæringi: "Og þá leita eg til þín um atvinnu." Það er nú svo, að öllu gamni fylgir nokkur alvara og svo var í þetta skifti þótt eg gerði mér það ekki ljóst á þeirri stundu. Nú er svo komið, að eg verð að horfast í augu við þá staðreynd, að eg þarf að halda áfram að vinna eftir að eg fell fyrir aldurstakmarkinu hjá S. Þ., en það verður eftir reglunum í janúar mánuði 1972. Eg er heilli kynslóð á eftir minni samtíð hvað fjölskylduástæður snertir. Þegar eg verð sextugur verður Bjránn 14 ára, Brúsi 13 og Pétur 8.

Nú er eg búinn að gera mér ljóst, að eg á ekki afturkvæmt til Íslands til búsetu. Það hefði verið hægt fyrir tveimur árum þegar eg gerði tilraun til þess að komast heim. Þá hefði verið hugsanlegt, að drengirnir gætu lært málið til þess að njóta mentunar heima, en nú er það orðið of seint. Það er því ekki um annað að ræða fyrir mig, en að reyna að sjá til þess, að þeir ljúki mentun í enskumælandi skólum og ef best lætur, að þeir geti lært að tala og skilja íslensku það vel, að þeir gætu samlagast þjóðinni seinna í lífinu, ef svo ber undir.

Mér er ljóst, að jafnvel sumir af mínum góðu vinum heim liggja mér á hálsi fyrir, að hafa ekki tekið við fréttastjórnastöfinu hér um árið. En það hefði verið þýðingarlaust einsog í pottinn var búið og engum til gagns. Eg gerði frá upphafi það skilyrði fyrir, að eg tæki stöðuna að mér, að fréttastjórn Ríkisútvarpsins yrði framkvæmd undir einni stjórn. Eg benti á, að tvískifting á fréttastjórn hljóðvarps og sjónvarps væri molbúaháttur, sem ekki tíðkaðist, þar sem menn væri sjálfráðir um fyrirkomulagið. Eg benti á, að ekki dytti nokkrum manni í hug, að senda tver kænur í einu út á mið til að fiska í soðið fyrir fámenna fjölskyldu. Hitt væri svo annað mál, að eftir að aflinn væri kominn heim þá mætti matreiða eftir smekk, ef einn vildi steikt og hinn soðið. Mér þótti það aum búmenska, ef Ríkisútvarpið þyrfti að hafa tvo fréttaritari á Trékyllisvík, eða ef tver fréttamenn væri sendir í sömu flugvél út á land eftir einni og sömu frétt. En það hefir skeð og skeður, að hljóðvarpsmaður og sjónvarpsmaður ferðast samtímis á kostnað Ríkisútvarpsins til að afla upplýsinga um eina

og sömu frétt

- 2 -

Annað skilyrði, sem eg taldi nauðsynlegt, ef eg átti að fá aðstöðu til endurbóta á fréttatilhögun var að fréttastjóri fengi jafnfætisaðstöðu við aðra deildarstjóra. Það þótti ekki fært að ganga að þessum skilyrðum. Þótt viðurkent væri að þau væru sanngjörn og rétt. Loforð um að þetta yrði "lagað seinna" gat eg ekki reitt mig á, einkum þar sem mér var ljóst, að frá hendi útvarpsstjóra var ekki neins stuðnings að vanta og að formaður útvarpsráðs vildi engar breytingar nema að nafninu til og í þeim tilgangi einum að friða hlustendur og þær hávaru raddir um óþolandi einhæfni í frétttaflutningi. Nú, en það er tilgangslaust að sakast um orðinn hlut, en eg vildi að þú vissir hinar réttu ástæður fyrir að eg tók ekki stöðuna.

Og svo að eg snúi mér aftur að framtíðinni: Þegar eg var heima í síðasta mánuði átti eg tal við Pétur Thorsteinsson og spurði hann hvort hann héldi, að utanríkisráðuneytið myndi hafa nokkur not fyrir mína reynslu á alþjóðavettvangi. Eg sagði honum einsog satt var að eg hefði ekki neitt sérstakt í hug og væri ekki beinlínis í atvinnuleit, en að eg myndi vera það eftir tvö ár, eða jafnvel tilkippilegur fyrir, ef eitthvað gott væri sé boðstólum. Pétur lét þau orð falla, "að utanríkisráðuneytið vantaði tilfinnanlega reynda menn". Eg sneri mér til Péturs vegna þess, að margir þeirra fulltrúa^(Íslenska) sem komið hafa til Sameinuðu þjóðanna hafa í amtölum við mig látið uppi það álit sitt, að það væri ekki nema eðlilegt, að íslenska ríkið notaði mína "reynslu og þekkingu", eftir að eg er búinn hjá S.P. Þetta hefir verið endurtekið svo oft við mig, að eg er farinn að trúa því sjálfur.

Jæja, eftir allan þenna formála kem eg þá að raunverulegu efni þessa tilskrifs.

Mér hefir borist til eyrna, að í ráði sé, að stofna embætti "viðskiftafulltrúa" hjá nokkrum íslenskum sendiráðum. Geri eg ráð fyrir, að til þessa kemur þá yrði eitt hið fyrsta hér vestra. Mér er ljóst, að hér er mjög þýðingarmikið mál á ferðinni og að það er þjóðarnauðsyn, að ekki verði einungis valinn besti maður í stöðuna heldur og að starfssviði hans verði svo skipað og fyrir komið, að árangurinn af því verði verulegur fyrir þjóðina. Það sem eg er hræddur um er að menn telji, að "viðskiftafulltrúi" eigi að vera kaupmaður, eða viðskiftafræðingur, sem getur gengið á milli góðbúanna og selt ullarpeysur og gærur fyrir gott verð, eða gengið með niður suðudósir til sölu, svo ekki sé nú talað um bjórsölu og átsúkkulaðis í stórum stíl.

Að mínum dómi - og ekki vegna þess eins að mér er málið

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

skylt - er hér um að ræða fyrst og fremst landkynningar-stöðu. Ef við gerum okkur vonir um, að fá 25% af gjaldeyrstekjum okkar frá ferðafólki, þá hefst það ekki með því að sitja auðum höndum. Það sem við þurfum er ekki verðlunar-viðskiftafulltrúi eða sölu-maður í þessara orða þrengstu merkingu heldur viðskifti á öllum sviðum, menningarleg, félagsleg og efnahagsleg. Það yrði of langt mál, að fara frekar úti þetta hér í stuttu bréfi. En gaman hefði eg af að fá tækifæri til að útlista mínar hugmyndir í þessum efnun fyrir þér nánar í góðu tómi.

Ástæðan til þess, að eg taldi ekki ráðlegt aðbiða með að tala um þetta við þig er sú, að Hannes Kjartansson er á förum til Íslands uppúr helginni og er er viss um að málið ber á góma meðan hann er heima einsog eðlilegt er.

Eg hefi talað um þetta við Hannes, en eg held að hann eigi bággt með að sjá lengra en til viðskiftahliðarinnar - verðlunarinnar - Hitt finst honum vafalaust eðlilegt líka, að þessi staða heyri undir hans embætti, sem er fráleitt. Hitt væri sönnu nær, að stofnuð yrði sérstök ræðismannsskrifstofa í New York, því hún á ekki neitt skylt við sendinefnd við Sameinuðu þjóðirnar og það er enginn önnur þjóð svo eg viti til, sem hefir samsull á þessum tveimur embættum. En það er annað mál og lengra.

Eg veit að Hannes er mér hlyntur persónulega, en eg er ekki viss um að honum þyki eg vel vaxinn til að "selja saltsíldarflök í Brooklyn". Hitt veit eg, að ef um væri að ræða "public relations"mann í stöðu viðskiftafulltrúa þá fengi eg atkvæði Hannesar óskift. Eg er bara ekki sannfærður um, að eg hafi "selt" honum hugmyndina um að það er "public information" sem kæmi okkur best, því ef slíkt starf er vel rækt þá geta þeir, sem selja garur, rækjur, ullarpeysur og annað gott sem við framleiðum, sjálfir annast að gegna eftir spurninni að íslenskri framleiðslu.

Og úr því eg er nú kominn út í þess sálma og búinn að þreyta þig þetta mikið þá vildi eg bæta þessu tvennu við:

Við meigum ekki og eigum ekki að byggja tilveru Íslands sem ferðamannalands á sumrinu eingöngu, því sannleikurinn er sá að aðrar árstíðir á Íslandi eru hentugri. Stór gistihús geta ekki borið sig ef þau eru ekki opn nema 3-4 mánuði ársins. Framtíð lands vors sem ferðamannalands liggur í því að við gerum það að ráðstefnu

landi. Ekki eingöngu - og raunar ekki nema að litlu leyti -

---4---

stjórnáráðstefnur. t.d Sameinuðu þjóðanna, Nei, við eigum að byggja á alþjóðaráðstefnum stórfyrirtækja og félaga, sem eitthvað er uppúr að hafa. Til þess þurfum við að byggja ráðstefnu höll nýttískulega með öllum nútíma tækjum og þægindum. Slíkt hús á að geta staðið undir sér sérstaklega og ef vel er á haldið er hægt að fá lán hjá Alþjóðabankanum eða öðrum alþjóða peningastofnunum og búa svo í haginn, að greiðslur lánsins verði auðveldar og sársaukalausar. Það er nauðsynlegt að hafist verði handa um þetta hið allra fyrsta. Eg er sannfærður að alþjóðasamkomuhús er fjöregg ferðamála á okkar landi og það er ekki svo öruggur hjalli að klífa, ef rétt er á haldið frá byrjun.

Annað mál, sem athuga verður sem allra fyrst er að gera Keflavíkur flugvöll þannig úr garði að hann geti þjónað nýju risa-þotunum Boeing 747. Áður en lang líður verður farabegatala þeirra aukin úr 350 í 450 og þá getur farið svo að það borgi sig, að hafa millilendingu á leiðinni yfir Atlantshafið. Það er um tvo flugvelli að ræða, Shannon á Írlandi eða Keflavík á Islandi.

Nú, held eg að eg sé búinn að ryðja úr mér því helsta sem mig langaði til að segja þér, þótt margt sé enn ósagt. En eg vildi að þú værir undirbúinn, ef þessi mál ber á góma á næstunni.

Eg bið svo velv irðingar á vélrituninni og fljótskriftinni. (Eg er að reyna að koma bréfinu í póst fyrir kvöldið). Eg býst ekki við svári frá þér, enda er ekki skrifað í þeim tilgangi, en vent þætti mér um, ef eg mætti rabba við þig í góðu tómi í sumar. Þegar eg kem heim í júlí, ef Gl.

Með bestu kveðjum og óskum um góða

heilsu.

Þinn einl.

UNITED NATIONS

NATIONS UNIES

NEW YORK

CABLE ADDRESS · UNATIONS NEWYORK · ADRESSE TELEGRAPHIQUE

REFERENCE

EINKA OG TRÚNAÐARMÁL

7. marz 1968

Kæri forsætisráðherra:

Það fórst því miður fyrir, að eg hefði samband við þig þegar eg kom við í Reykjavík á leið minni vestur um haf í miðjum febrúar s.l. Að vísu átti eg ekki neitt brýnt erindi við þig, en þó hefði eg kosið að fá tækifæri til að skýra þér frá hvað fór á milli utanríkisráðherra, mentamálaráðherra og mín á meðan eg var heima, svo og annara, sem eg hefði við þótt af tilviljun einni væri. Taldi eg réttara að þú hefðir þessar upplýsingar frá fyrstu hendi, svo ekkert færi milli mála, frekar en að þú fréttir það utanað þér. Til þess að skýra málið er best að byrja á byrjuninni.

Uppá síðkastið hefir það sótt að mér æ fastara, að eg ætti að fara að hugsa til heimferðar og flytja alfarinn til Íslands í stað þess að bíða eftir aldurstakmarkinu, sextugum þegar eg verð að fara hvort eð er, en það yrði 1972. Aðalástæðan er, að eg er hræddur um að það fari að verða hver síðastur að veita sonum mínum þremur það uppeldi og þá mentun, sem veitti þeim tækifæri til að verða nýtir borgarar í föðurlandi sínu í stað þess að hverfa í miljóna-mannhafið hér vestra.

Því var það þegar kunningi minn í Reykjavík skrifaði mér um jóla-leytið í vetur og sagði mér, að Bjarni Guðmundsson hefði sagt sér, að hann myndi láta af embætti á næsta ári (1968), ráðlagði mér að leggja undir við utanríkisráðherran þegar í stað, ef eg hefði áhuga fyrir stöðunni, að eg skrifaði

Emil og spurði hvort eg mætti ræða við hann um þetta er eg kæmi við í Reykjavík í febrúarmánuði á leið vestur frá Paris. Satt að segja hefði eg haft gaman af að fá að plægja og sá í þenna akur, en mér skilst, að þar kunni að finnast nokkrir óræktaðir blettir.

Þegar eg talaði við utanríkisráðherra kom það í ljós, að fregnin um brottför Bjarna var allýkt, ef ekki uppspuni einn. Féll málið þar með niður frá minni hendi, en eg var því feginn, að eg hafði slegið þann varanagla í bréfi mínu til ráðherrans, að biðja hann afsökunar á frumhlaupi mínu, ef svo skyldi reynast, að fréttin hefði ekki við rök að styðjast.

Nú skeður það næst, að er eg var á förum frá Reykjavík með öngulinn á vissum stað, sem veiðimenn segja, þegar veiðin er treg, en þó varla sneypur af vonbrigðum, að eg hitti Sigurð Bjarnason á förnum vegi

.....

REFERENCE

Vissi Sigurður ekki um ferðir mínar og sagði mér frá þeirri tilviljun, að nafn mitt hefði verið nefnt á Útvarpsráðsfundi daginn áður í sambandi við umtal um ráðingu fréttastjóra Ríkisútvarpsins í stað Jóns heit. Magnússonar. Eg sagði Sigurði strax, að eg hefði ekki áhuga fyrir því starfi, einkum vegna þess, að mér skildist, að fréttabjónusta útvarps- og sjónvarps væri aðskilin og að það væri eilífur eldur á milli þessara deilda, sem að mínum dómi ætti að vera undir einum hatti. Eg hefi séð nóg af því í danska útvarpinu -hreinu ófremdarástandi í tvíverknaði og óþarfa tilkosnaði - þriggja fréttadeilda, sem aldrei sitja á sárs höfði. Sigurður sagði mér, að í fyrstu hafi verið fyrirhugað að hafa eina fréttastofu, en síðar hafi verið norfið frá því.

Síðar hitti eg Þórarinn Þórarinsson niður í þingi, sem endurtók sögu Sigurðar og eg endurtók mitt svar. Hélt eg nú að útrætt væri um þetta mál. En þá vill svo til að eg hitti Gylfa mentamálaráðherra, einnig í Þinghúsinu.

Við Gylfi erum gamlir kunningjar frá þeim árum er hann var að nema latínu hjá sr. Friðrik í KFUM, en eg var þar heimagangur en skussi við latínunám, einsog fleira á þeim árum. Eg sagði Gylfa frá því, sem eg hefi skráð hér að framan. Og voru þessi þá hans óbreyttu orð: "Já, það er ein tilviljunin enn. Eg hefi verið að leita að manni í fréttastjórastarfið og eg hefi hugsað mér að bæði fréttadeild útvarps og sjónvarps eigi að vera undir einum hatti. Þótt skömm frá að segja þatt mér ekki þú í hug fyr en nú! : Gylfi spurði mig svo hvenær eg myndi geta losnað, ef mér yrði veitt staðan. Eg sagði honum, að eg gæti ekkert um það sagt fyr en eg kæmi til New York. Það hann mig þá að láta sig vita undir einsog eg gæti. Eg gerði það og sagði honum að eg myndi geta komið 1. júlí eða 1. ágúst, ef um semdist. Þannig stendur málið nú og hefi eg ekki heyrt frá Gylfa, enda skil eg að hann hefir haft í mörgu að snúast undan-farið.

Eg skjal nú ekki þreyta þig lengur með lengra máli um þetta. Það er stórt spor, sem eg verð að taka, ef til þessa kemur og kemur ótal margt til athugunar. t.d. allveruleg launaskerðing ef reiknað er í krónum. En það verður að ráða fram úr þeim vanda-málum þegar og ef þar að kemur.

Eg skrifa þetta bréf til þín, einsog eg sagði í upphafi, til þess eins að þú vitir hvað er á seiði og komir ekki eins og af fjöllum, ef á þetta verður minst við þig.

.....

UNITED NATIONS

NATIONS UNIES

NEW YORK

CABLE ADDRESS · UNATIONS NEWYORK · ADRESSE TELEGRAPHIQUE

Trúnaðarmál

REFERENCE

Forsætisráðherra - bls.3

Mér findist best, að Gylfi tæki sína ákvörðun án þess að áhrifa gæti frá öðrum. Hinsvegar segir það sig sjálft, að mér væri mikilsvirði að eiga þig að, ef þú yrðir spurður um álit þitt, og síst vildi eg gera neitt í þessum efnum í blóra við þig.

Eg hefi þetta svo ekki lengra að þessu sinni. Eg veit að þú hefir um annað að hugsa þessa dagana en smáunni, sem þetta mál er í samanburði við þau miklu og alvarlegu vandamál, sem nú steðja að vorri þjóð. Get eg lítið annað gert í þeim efnum en að biðja forsjónina að gefa leiðtogum þjóðarinnar styrk og visku til að ráða fram úr vandanum og þjóðinni þrek og viðsýni til að horfast í augu við hættur og mæta þeim með manndómi.

Með bestu kveðjum,

Þinn einl.

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'A. L.' or similar.

Air Mail Bond

MADE IN U.S.A.

Hlutabréf
í Skíðabrautinni
Með Hósi Hósdju
— Magnús Magnússon
Til forsetis Herra Bjarna Benediktssonar.

Föllumerki 333

5 krónur.

Herra Gudbrandur Magnússon

hefir greitt 5 krónur með vinnu og fær því, á sínum tíma, afhent eitt hlutabréf í hlutafélaginu „Skíðabrautin“.

Fyrir stjórnir U. M. F. Íðunnar og U. M. F. Reykjavíkur

Þorkell P. Clementz

Föllumerki 334

5 krónur.

Herra Gudbrandur Magnússon

hefir greitt 5 krónur með vinnu og fær því, á sínum tíma, afhent eitt hlutabréf í hlutafélaginu „Skíðabrautin“.

Fyrir stjórnir U. M. F. Íðunnar og U. M. F. Reykjavíkur

Þorkell P. Clementz

Föllumerki 335

5 krónur.

Herra Gudbrandur Magnússon

hefir greitt 5 krónur með vinnu og fær því, á sínum tíma, afhent eitt hlutabréf í hlutafélaginu „Skíðabrautin“.

Fyrir stjórnir U. M. F. Íðunnar og U. M. F. Reykjavíkur

Þorkell P. Clementz

the Security Council any matter which, in his opinion, may threaten international peace.

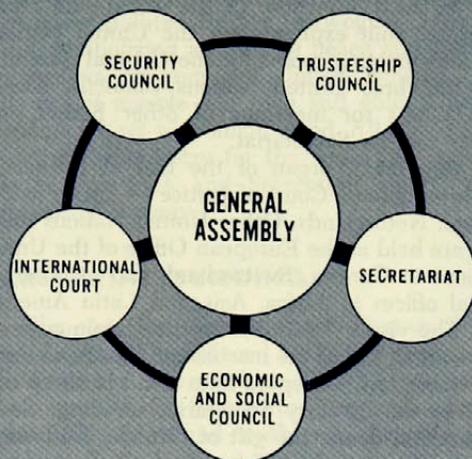
Visitors are likely to see staff members carrying out a variety of tasks—for example, interpreting delegates' statements into other official languages, recording debates, serving as secretaries of committees, or distributing the documents under discussion.

Less visible is an even more varied range of Secretariat activity: discussions between the Secretary-General and government representatives on current problems; surveys of world economic and social trends and needs; the compilation of statistics on a worldwide scale; studies in fields such as human rights, international law and progress in territories that do not yet govern themselves; the organizing of international conferences; and planning of technical assistance in underdeveloped areas.

So that the public may obtain information about United Nations aims and activities, the Secretariat prepares publications and broadcasts radio programs in many languages, arranges programs for visitors and services press, radio and television networks of the world.

Geographically, staff members work around the globe from New York to desert and jungle outposts where they provide the services needed, for example, by military observers, conciliation missions, and economic advisers.

THE SIX MAIN ORGANS

THE UNITED NATIONS FAMILY

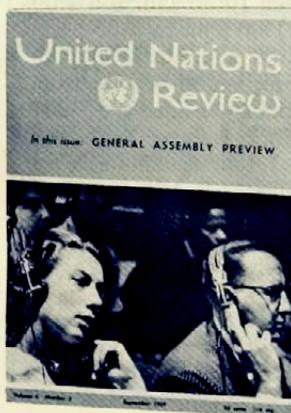
UNICEF	(United Nations Children's Fund)
UNHCR	(Office of the United Nations High Commissioner for Refugees)
UNRWA	(United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East)
United Nations Special Fund (for aid in economic development)	
IAEA	(International Atomic Energy Agency)
ILO	(International Labor Organization)
FAO	(Food and Agriculture Organization)
UNESCO	(United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization)
WHO	(World Health Organization)
BANK	(International Bank for Reconstruction and Development)
IDA	(International Development Association)
IFC	(International Finance Corporation)
FUND	(International Monetary Fund)
ICAO	(International Civil Aviation Organization)
ITU	(International Telecommunication Union)
UPU	(Universal Postal Union)
WMO	(World Meteorological Organization)
IMCO	(Intergovernmental Maritime Consultative Organization)

WHAT VISITORS CAN DO AT THE UNITED NATIONS:

- ● ● Attend United Nations meetings
- ● ● Take a guided tour
- ● ● Have lunch in the Delegates' Dining Room
- ● ● Visit the United Nations Bookshop
- ● ● Visit the United Nations Post Office
- ● ● Visit the United Nations Gift Shop and Souvenir Shop

UNITED NATIONS REVIEW

You have visited the United Nations and may wish to continue your contact with the Organization through the information contained in the *United Nations Review*, prepared monthly by the Office of Public Information.

This official, illustrated magazine (copies available in the United Nations Bookshop) is designed to aid public understanding of the aims, scope and global activities of the United Nations and its related agencies.

Visitors may enter their annual subscriptions (12 issues) in the United Nations Bookshop, or may send a check for \$6.00

payable to United Nations) to UN REVIEW, Sales Section, United Nations, New York 17, N. Y.

UNITED NATIONS POSTAGE STAMPS

First issued in 1951, these unique stamps graphically illustrate the work of the United Nations and its agencies. They may be used only on mail sent from United Nations Headquarters.

In addition to regular and air mail stamps, the United Nations issues at least four commemorative stamps a year. Artists from all parts of the world have contributed designs. Mail orders and other inquiries concerning United Nations stamps may be sent to:

UNITED NATIONS POSTAL ADMINISTRATION
United Nations, New York 17, N. Y.

VISITORS' GUIDE

UNITED NATIONS

PUBLISHED BY
UNITED NATIONS
NEW YORK

VISITORS WELCOME

VISITORS are welcome to the United Nations. All but a very few meetings are open to the public and admission is free.

At most meetings, speeches are simultaneously interpreted in the official languages — Chinese, English, French, Russian and Spanish. Earphones wired into a telephone dial system are provided at each seat. In accordance with parliamentary procedure, visitors refrain from applause and maintain silence during meetings.

SERVICES FOR VISITORS

Attendance at Official Meetings. Tickets to official United Nations meetings are issued in the Lobby of the General Assembly Building a half-hour before the scheduled starting time of the meeting. Because there is no advance schedule of meetings for any given day, and since meetings may be cancelled or changed at the last minute, the majority of tickets available to individual visitors are issued on a FIRST COME, FIRST SERVED basis. A limited number of tickets can

be set aside for groups of 15 or more persons, but reservations should be made as far in advance as possible. Requests should be addressed to the Group Program Unit, Visitors' Service, United Nations, New York.

Guided Tours. Guided Tours through the Headquarters buildings include explanations of the aims, structure and activities of the United Nations as well as the exhibits on display. Tours leave at frequent intervals, seven days a week, from 9:00 a.m. until 4:45 p.m. and the fees charged are used to defray tour expenses. In 1964 and 1965, tours will continue into the evening until 8:45 p.m., Monday through Friday, from mid-May to mid-September. Groups of 15 or more persons should make advance arrangements by writing or calling the Group Program Unit, Visitors' Service, United Nations, New York.

Film Showings. Monday through Friday, whenever a conference room is available, continuous showings of United Nations films are provided for the public between 10:30 a.m. and 4:00 p.m., on Saturdays from 11:00 a.m. to 5:00 p.m., and on Sundays from 12:00 noon to 5:00 p.m. These films are available for rental or sale from our distributors: Contemporary Films Inc., 267 West 25th Street, New York 1, New York, and William M. Dennis Film Libraries, 2506½ West 7th Street, Evanston, Illinois.

Public Inquiries. Assistance is offered to group leaders, teachers and students engaged in special projects concerning the activities of the United Nations.

Bookshop. The official publications of the United Nations and its related agencies are on public display and sale in the Bookshop in the public lobby.

Mail. Cards and letters posted at the United Nations must bear United Nations postage stamps, which can be used for mailing purposes only at United Nations Headquarters, New York. Stamps may be purchased at the Postal Administration counter.

PERMANENT HEADQUARTERS

The permanent Headquarters of the United Nations, on an eighteen-acre, six-block tract on Manhattan Island from 42nd to 48th Streets between First Avenue and the East River, comprises

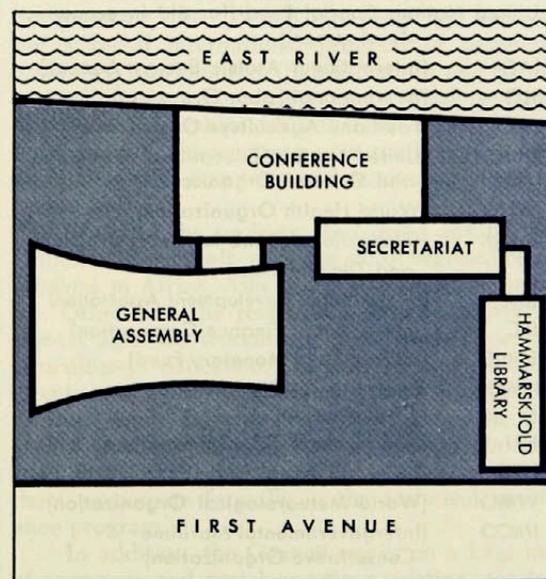
the General Assembly, Secretariat, Conference and Library buildings.

Though meetings of United Nations bodies may be held anywhere in the world, the Headquarters, built expressly for the United Nations, contains meeting rooms for the General Assembly and the three United Nations Councils, conference rooms for meetings of other bodies, and offices for the Secretariat.

One major organ of the United Nations — the International Court of Justice — meets at The Hague, Netherlands. Other United Nations meetings are held at the European Office of the United Nations in Geneva, Switzerland, and at other regional offices in Africa, Asia and Latin America.

The visitors' entrance to the Headquarters is at the north end of the marble and limestone building whose low, sweeping lines stand in sharp contrast to the 39-story Secretariat building. Seven ornamental doors, the gift of Canada, lead into a lobby open to the 75-foot-high roof. A large, circular information desk stands inside the lobby near the entrance, and tickets to United Nations meetings are distributed to visitors near the information desk. The guided tours start at the south end of the lobby.

To the west of the information desk, a stairway leads to the level below. This is the public concourse, where a visitor will find public lounges,

telephones, a check room and a coffee shop. There is a United Nations Bookshop, a Gift Shop for art and handicraft products of member nations and a Souvenir Stand.

From the main-floor public lobby, a step ramp leads up to the delegates' level of the General Assembly auditorium, while access to the public galleries, one and two floors above, is provided by elevators.

The vast scale of the acoustically designed meeting hall, 165 feet long by 115 feet wide, with a 75-foot ceiling, creates an appropriate setting for the Assembly. In the dome, a circular skylight four feet in diameter admits a single shaft of sunlight.

The delegates' area, set beneath the domed ceiling, contains rows of bleached wood desks and blue upholstered chairs facing a raised podium and speaker's rostrum. Lots are drawn before each Assembly session to determine the delegation which will occupy the first seat in the first row; other delegations follow in English alphabetical order.

At the podium are the three places for the President of the General Assembly, who is elected at the beginning of each session, the Secretary-General and the Under-Secretary for General Assembly Affairs. The wall behind the President's podium contains the United Nations emblem. Fluted wooden battens form the gold-colored side walls from the dome downwards. At the sides of the hall are seats for advisers and official guests; above them are two tiers of glass-enclosed booths for interpreters and for press, radio, film and television facilities which enable the world as a whole to see or hear the General Assembly at work. Seats for the press and the public rise gradually to the rear of the hall, whose side walls are decorated with murals by the French artist, Fernand Leger.

On the river side of the General Assembly and Secretariat buildings and connecting with both is a long, low-lying structure containing three chambers — for the Economic and Social, Trusteeship and Security Councils — each with similar dimensions — 72 feet wide by 135 feet long, with 24-foot ceilings — and each equipped with interpreters', press, radio, television and film booths. Office space for the Secretariat services flanks each Council chamber. Two delegates' lounges are situated at opposite ends of the building, with windows overlooking the East River.

Directly beneath the Council chambers are three large conference halls and smaller rooms serving the main committees of the General Assembly and their subcommittees. Exits from this area lead onto a riverside terrace extending the length of the site.

On the fourth floor of the Conference Building is a cafeteria for Secretariat personnel, a delegates' restaurant, and two private dining rooms, all overlooking the river. Much of the mechanical equipment, including the huge refrigerating plant controlling the air conditioning throughout the whole group of buildings, is located on the lower levels of the Conference Building. Here also, below street level, are the maintenance workshops; a complete fire-fighting unit; a large printing works and document reproduction section; and an underground garage with parking space for 1,500 cars.

Economic and Social Council Chamber

The décor of the Economic and Social Council chamber was designed by Sven Markelius, of Sweden. An unusual effect is achieved by the sombre colors and unique ceiling treatment used in the public gallery. Exposed pipes and ducts are boldly decorated with rectangles of black, grey and white and are thus integrated with the design.

By contrast, the delegates' area is bright, with a white marble floor and concealed lighting above a suspended ceiling. Sweden furnished the carpet, the curtains, the pine wood paneling, the railings, the doors and the white marble.

Trusteeship Council Chamber

The chamber of the Trusteeship Council, designed by Finn Juhl, of Denmark, combines color and fine woods to achieve a strikingly light, clean, harmonious effect. In the delegates' area, the walls are lined with ash wood, which acts as an acoustic baffle. A large painted teakwood statue symbolizes mankind and hope. Clear contrasting colors used on the louvres are repeated in the carpet, which was made in Denmark, as were the curtains, railings, doors, latticed ceiling, delegates' chairs and the clock.

The mural painted by the Dominican artist, José Vela Zanetti, in the public corridor outside the chamber, represents man's striving for peace.

Security Council Chamber

Amstein Arneberg, of Norway, who designed the Security Council chamber, worked around a large mural painted by the Norwegian artist Per Krohg, symbolizing a future of peace and individual freedom through the United Nations. The walls are of marble and blue and gold tapestry; the doors are set with inlaid wood. All furnishings, including the tapestry for the walls and curtains and the delegates' and Secretariat chairs, were supplied by Norway.

SECRETARIAT BUILDING

The east-west façades of the 39-story Secretariat Building are surfaced with blue-green glass and aluminum. The windows absorb heat and reduce solar radiation for the functional, uncluttered interior. The north and south ends are solid grey Vermont marble.

The circular reflecting pool and fountain in front of the Secretariat building, a gift from the children of the United States and its territories, has alternate serpentine of black pebbles and crushed white marble. The pebbles are from the Island of Rhodes and were donated to the United Nations by the Greek Government.

THE GENERAL ASSEMBLY

If a visitor to United Nations Headquarters went from room to room during a General Assembly session, he might, in a single day, hear its various committees discuss plans for international cooperation on outer space . . . land reform, international trade, concern for dependent peoples, action to raise living standards in developing areas, progress in finding new homes for refugees, and principles of international law.

These problems — along with others ranging from disarmament and the peaceful uses of atomic energy to the rights of women and children — are only a few of the questions that come before the General Assembly when it meets as a world forum, sometimes called the nearest thing to a parliament of man. By the end of 1963 the United Nations had 113 members.

In the General Assembly the representatives of all United Nations member states gather, on an equal basis, to plan collective action toward achieving the goals of the United Nations Charter:

peace, the rule of law, human rights for all, progress for non-self-governing peoples and "better standards of life in larger freedom."

The Assembly can make recommendations to United Nations members, or to other United Nations organs, on a broad range of questions. Although it has no power to issue orders or enforce its wishes, it can call for action and back up its steps with the force of world opinion. It is authorized to work fast in an emergency — for example, if the Security Council fails to take action because of lack of unanimity among its permanent members. On some occasions, visitors have watched the Assembly meet through the night into early-morning hours to cope with sudden crises.

As new problems arise, the Assembly adds new tasks to its work program and may set up special bodies to carry them out. In 1946, recognizing the needs of children after World War II, the Assembly set up an agency to help them, now known as the United Nations Children's Fund (UNICEF). Since then it has created agencies to work on behalf of refugees, to aid in the reconstruction of Korea and to spur economic development. Since its earliest years the Assembly has sought to extend international recognition of basic rights. It has adopted, for example, the Universal Declaration of Human Rights, the Convention on the Political Rights of Women and the Declaration on the Elimination of all Forms of Racial Discrimination.

Among its other tasks, the Assembly also chooses some or all of the members of certain other United Nations organs; appoints the Secretary-General on the recommendation of the Security Council; admits new member countries on the Security Council's recommendation; and determines the annual United Nations budget and the amount each member should contribute to it.

The Assembly normally holds one session a year, for about twelve weeks. It first considers world problems in general and then breaks up into seven main committees for detailed work on political, economic, social, legal, and administrative questions and those dealing with peoples who do not yet govern themselves.

THE SECURITY COUNCIL

According to the Charter of the United Nations, the primary responsibility for the maintenance of world peace and security rests upon the Security Council.

The Council has eleven members. Five of these (China, France, the Union of Soviet Socialist Republics, the United Kingdom and the United States) are permanent members, made so by the Charter. The other six are elected by the General Assembly for two-year terms.

Each member of the Security Council has one vote. Decisions on procedural matters are made by the affirmative vote of any seven members. On all questions not of a procedural nature, the required seven affirmative votes must include

agreement of the five permanent members. This is the rule of "Great Power unanimity," sometimes called "the veto power." In practice, the Council does not regard a permanent member's abstention from voting as a "veto."

The Council holds itself in readiness to meet at any time whenever peace is threatened. For this purpose, each member of the Council is represented at all times at United Nations Headquarters.

When a matter that threatens peace is brought before the Council, the Council's first action is usually to recommend that the parties concerned try to reach agreement by peaceful means. In some cases, it has been necessary for the Council itself to undertake investigations and mediation.

When disputes lead to actual hostilities, the Council tries to secure a cease-fire. If a call by the Security Council to stop fighting goes unheeded, then the Council can decide on measures to enforce its decision, including collective military action. Such decisions of the Council are binding on all United Nations members.

THE TRUSTESHIP COUNCIL

The Trusteeship Council supervises the administration of those territories which have been placed under the United Nations trusteeship system. It sees to it that the governments responsible for their administration are taking adequate steps

to promote their advancement and to prepare them for eventual self-government or independence.

All but one of the original eleven trust territories were former League of Nations mandates. The one exception was Somaliland, a former Italian colony, which was placed under trusteeship for a fixed period of ten years.

Only three territories remain in the Trusteeship System: Nauru, New Guinea and the Pacific Islands. The former British Togoland in 1957 joined its larger neighbor the Gold Coast to become the independent state of Ghana.

In 1960 French Togoland and Italian Somaliland became independent and the former French Cameroons became the independent country, Cameroun.

In 1961, after a plebiscite, the British Cameroons split, the north federating with Nigeria, the south with Cameroun. Tanganyika and Western Samoa attained independence in 1961. In 1962 Ruanda-Urundi became two new independent countries, Rwanda and Burundi.

Conditions in each trust territory are reviewed by the Council annually. The administering authority usually brings a high official from the territory to explain what progress the population has made. Peoples of the territories and others who are interested in their welfare can petition the Council directly. Sometimes petitioners appear in person to air their grievances. Periodically the Council sends its own visiting missions to the territories to study conditions at first hand.

The Council is composed of three categories of members: (1) members administering trust territories; (2) permanent members of the Security Council which do not administer trust territories; and (3) other non-administering countries, elected by the General Assembly, to ensure a balance between countries administering trust territories and those which do not.

THE ECONOMIC AND SOCIAL COUNCIL

For many United Nations member countries, the most pressing problems are how to develop their economic resources, educate their people, improve housing and health services, modernize transport and communications and obtain the benefits of twentieth-century science and technology. Helping governments find answers to the

problems is among the tasks of the Economic and Social Council and associated agencies which together have become known as the "United Nations family."

In the face of the widening gulf between the industrially advanced societies and the less-developed countries, the General Assembly in 1961 proclaimed the 1960's as the United Nations Development Decade. As a result the U.N. has intensified its efforts to mobilize the world's financial, technical and scientific resources in a great cooperative attack on the age-old problems of poverty, ignorance and disease.

As one way of promoting economic and social development, the Council ten years ago worked out a broad international program of technical assistance in which the United Nations and its associated agencies provide experts to advise governments, fellowships for advanced training, and equipment to demonstrate new methods. So far, more than 150 countries and territories have received aid.

Many of the projects are carried out by the United Nations itself, with the aid of regional commissions in Africa, Asia, Europe and Latin America. Others are the responsibility of intergovernmental agencies working in fields such as labor, agriculture, education, health, civil aviation, atomic energy and communications. Altogether, fourteen such agencies are associated with the United Nations through special agreements and send the Council reports on their work; eight of them participate formally in the technical assistance program.

In addition, the Council works on a long list of economic and social questions relating, for in-

stance, to world trade, industrialization, development of natural resources, transport and communications, human rights, the status of women, social welfare, housing and community development, prevention of crime and freedom of information. In a number of these fields, subsidiary commissions first make studies on which the Council bases its work.

To help governments put its recommendations into practice, the Council may propose regional seminars on questions such as women's role in civic life, low-cost housing and protection of human rights. From time to time it also calls for international conferences and prepares international conventions (similar to treaties) on problems ranging from the control of narcotic drugs to a minimum age for marriage.

In many projects the Council tries to bring together governments with similar problems — for example, those which share a river or have common trading needs — to promote cooperation and speed up solutions.

The Council has the help of non-governmental organizations working in special fields. Thus, in its meetings, a visitor may hear statements by representatives of international business, labor and women's groups as well as by governmental delegates.

The Council is composed of representatives of eighteen countries. It holds at least two sessions a year.

THE SECRETARIAT

Much of the day-to-day work of the United Nations, including specific assignments from the Assembly and other bodies, is carried out by the Secretariat, a staff working at United Nations Headquarters and in overseas assignments.

Members of the staff are drawn from more than ninety-eight countries but all are "international civil servants," working for the Organization as a whole; each takes an oath not to seek or receive instructions from any government or outside authority.

The staff is headed by Secretary-General U Thant, former Burmese Ambassador to the United Nations. He is the chief administrative officer; reports annually to the Assembly on the work of the Organization; and is authorized, among other things, to bring to the attention of